

## Forslag til lov

om tillæg til lov nr. 279 af 11. november 1931 vedrørende internationalprivatretlige bestemmelser mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om ægteskab, adoption og værgemål.

(Fremsat den 20. oktober 1953 af justitsminister *Hans Hækkerup*).

Regeringen bemyndiges til ved kongelig anordning at sætte i kraft bestemmelserne i den under 26. marts 1953 indgåede overenskomst mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om ændring af konven-

tionen mellem samme stater af 6. februar 1931 indeholdende internationalprivatretlige bestemmelser om ægteskab, adoption og værgemål.

### Bemærkninger til lovforslaget

Ved den i Stockholm den 6. februar 1931 indgåede konvention mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige indeholdende internationalprivatretlige bestemmelser om ægteskab, adoption og værgemål tilvejebragtes der for de af konventionen omfattede retsområder internationalprivatretlige regler til lettelse af det mellemstatlige retlige samkvem mellem de nordiske lande.

Ved lov nr. 279 af 11. november 1931 blev der tilvejebragt hjemmel for gennemførelsen af de i konventionen indeholdte regler, som derefter blev bekendtgjort ved bekendtgørelse nr. 323 af 28. december 1931 og sat i kraft ved anordning nr. 325 af 30. december 1931.

Konventionens afsnit om ægteskab indeholder i artikel 1 den regel, at hvis en statsborger i en af de kontraherende stater vil indgå ægteskab for en af de andre staters myndigheder, skal hans ret til at indgå ægteskabet bedømmes efter loven i denne stat, såfremt han i de sidste 2 år har været og fremdeles er bosat der, men ellers efter loven i den stat, hvor han har statsborgerret.

Efter artikel 2 gælder om lysning og vielse

loven i den stat, for hvis myndighed ægteskabet indgås.

I artiklerne 7—9 gives regler om separation og skilsmisse.

De i konventionen indeholdte regler har stort set virket tilfredsstillende. Der har dog vist sig praktisk trang til en ændring i bestemmelserne i artikel 2 til opnåelse af, at en lysning, der er foretaget i et af de nordiske lande, kan danne grundlag for en vielse i et af de andre lande. Ved konventionens indgåelse i 1931 var derhos separationsinstituttet ukendt i finsk ret, og af hensyn hertil blev der i artiklerne 7 og 9 optaget særregler for de tilfælde, hvor en separations-sag efter konventionens øvrige bestemmelser skulle afgøres i Finland, og for de tilfælde, hvor der blev tale om at meddele en finsk statsborger separation i et af de andre lande. Efter at separationsinstituttet er indført i Finland ved lov af 23. september 1948, er disse særregler overflødige, og der har mellem de nordiske lande været enighed om, at de bør ophæves.

Med henblik på ændring af de nævnte artikler 2, 7 og 9 er der den 26. marts 1953